

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce: **O. D.**, narozeného X
státní příslušnost Ruská Federace,
bytem X,
zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**,
sídlem Nad Štolou 936/3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2025, č. j. OAM-240/ZA-ZA11-P15-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 11. 9. 2025, čj. OAM-240/ZA-ZA11-P15-2024, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.337 Kč k rukám jeho zástupce, JUDr. Matěje Šedivého, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žádost žalobce o mezinárodní ochranu žalovaný vyhodnotil tak, že je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě nejprve shrnul důvody, které ho vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. V prvním okruhu námitek žalobce namítl, že se napadené rozhodnutí řádně nevypořádalo s uplatněnou argumentací, a je tedy nezákonné a nepřezkoumatelné. Tvrdí, že není rozhodné, jakou protirežimní činnost vykazoval při pobytu ve svém domovském státě a jakým způsobem byl pronásledován, pokud se podstatná část jeho výhrad vůči postupu domovské zemi týká probíhající invaze na Ukrajinu. Má totiž za to, že za své výhrady může být ve vlasti postižen i nepodmíněným trestem odnětí svobody, protože znevažovat pozici armády je tam trestné. Žalobce si pobytem v ČR osvojil její hodnotový systém a obává se postihu ze strany svého státu, neboť ten sleduje chování svých občanů i v zahraničí.
3. Potažmo se žalobce obává i nasazení do bojů na Ukrajině, kdy by se ocitl v absurdní situaci; buď by musel bojovat za hodnoty, které se mu přičítají a se kterými nesouhlasí, a navíc se vystavovat nebezpečí ztráty života či újmy na zdraví, anebo by byl pronásledován za odmítnutí vojenské služby, což lze považovat za uplatnění politického názoru. Pokud ČR označuje postup Ruska jako teroristický a neměla by tedy tento terorismus nepřímou podporovat návratem osob, na které dopadá branná povinnost a následně se tak zapojí do podpory armádní, tedy i teroristické činnosti. Žalobce též podotkl, že svou činnost při uplatňování politických práv prokázal, a to i bez doložení souvisejících listinných materiálů.
4. Žalobce dále namítl nedostatečnost obstaraných podkladů o zemi jeho původu; nijak se nevěnují právní úpravě forem postihu protiválečné činnosti či smýšlení v domovském státě žalobce a není tedy jasné, jakým trestům může žalobce za svá minulé i budoucí jednání čelit. K tomu odkázal na rozsudek zdejšího soudu, čj. 19 Az 16/2023-21.
5. Ve druhém okruhu námitek žalobce namítl nesprávné vypořádání jeho příslušnosti k homosexuální menšině. I z podkladů doložených samotným žalovaným vyplynulo, že příslušníci LGBT komunity ve vlasti žalobce jsou diskriminováni. Homosexualita byla v zemi původu žalobce do roku 1993 trestná, do roku 1999 byla považována za duševní nemoc. Žalobce tato svá tvrzení dokládá též odkazem na blíže nespecifikovanou zprávu Amnesty International, z níž cituje. Z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce je „praktikujícím homosexuálem“, který má stálého partnera, v ČR přitom svou orientaci neskrývá. Tímto způsobem by se nemohl chovat ve své vlasti, což zajištěné podklady přesvědčivě potvrdily. Žalovaný tak nevyčerpal možnosti dokazování a postupoval v rozporu s § 3 správního řádu, pokud nevyslechl jeho partnera, ačkoliv mu byla jeho identita a kontaktní údaje známy. Ačkoliv není homosexualita v jeho zemi původu trestná, její projevy jsou nezákonné a jsou postihovány v rámci pojmu propagace homosexuality. O tom svědčí dále i to, že oslavy podobné pražskému Pride jsou striktně zakázány a gay kluby jsou provozovány skrytě. Dle žalobce je pro řádné posouzení jeho žádosti o azyl nutné nejprve objektivně zhodnotit postavení homosexuálů v jeho vlasti, poté zodpovědět otázku, zdali je žalobce skutečně homosexuální orientace a na závěr posoudit relevantnost jeho obav. Dle žalobce však odůvodnění napadeného rozhodnutí takové přesvědčivé zhodnocení neobsahuje. Namítl, že po něm nelze spravedlivě požadovat, aby se pronásledování ve vlasti vyhýbal skrýváním své sexuální orientace, neboť projevem jeho svobody je mimo jiné i otevřená realizace jeho orientace. Dodal, že v případě povinné účasti v armádě by z důvodu své sexuální orientace čelil též značné diskriminaci.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

6. Ve své žalobě žalobce také žádal o přiznání odkladného účinku jeho žalobě, soud mu však nevyhověl usnesením ze dne 13. 11. 2025, čj. 1 Az 25/2025-23, v právní moci dne 14. 11. 2025 (k tomu viz též dále poslední bod tohoto rozsudku).
7. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření stručně zrekapituloval obsah a průběh předchozího řízení. Obecně připomněl judikaturu Nejvyššího správního soudu (NSS) k problematice opakované žádosti o mezinárodní ochranu, z níž částečně citoval, přičemž důvody uváděné žalobcem rozhodně nemohly obstát při posuzování, zda se objevily takové závažné skutečnosti, aby došlo k jinému rozhodnutí než v předchozím řízení.
9. Žalovaný též neopomněl zjišťovat i případné změny relevantních poměrů v zemi původu žalobce od posledního rozhodnutí; k takovým změnám však dle shromážděných podkladů nedošlo a nebyla zjištěna ani žádná nová skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
10. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k § 32 odst. 9 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), podle kterého soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy, a dále s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaný s takovým projednáním věci výslovně souhlasil a žalobce na výzvu soudu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. nijak nereagoval.
12. Žaloba je důvodná.
13. Soud z předloženého správního spisu zjistil, že žalobce dosud podal dvě žádosti o mezinárodní ochranu. První žádost podal dne 8. 6. 2022 a žalovaný o ní rozhodl rozhodnutím ze dne 19. 7. 2022, čj. OAM-568/ZA-ZA12-ZA10-2022 (dále též jen „původní rozhodnutí“) tak, že žalobci mezinárodní ochranu neudělil. Jako důvody pro podání žádosti žalobce uvedl obavu z případných problémů v Rusku kvůli jeho účasti na protestu v Moskvě dne 27. 2. 2022. Zmínil též svou menšinovou sexuální orientaci a jmenoval svého životního partnera od roku 2017, pana I. S., nar. X, s nímž byli na protestním mítinku proti válce na Ukrajině zadrženi a posléze propuštěni, avšak žádné obavy z důvodu své sexuální orientace nevyslovil. Toto rozhodnutí zrušil Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 16. 11. 2022, čj. 41 Az 25/2022-92, s přihlédnutím ke své povinnosti zajistit úplné a *ex nunc* posouzení žaloby, neboť žalobce v řízení před soudem uvedl novou a relevantní skutečnost, která by mohla odůvodňovat jiné posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, a sice obavu

Shodu s prvopisem provedla S. K.

z mobilizace do armády v souvislosti s konfliktem na Ukrajině. Rozsudek Krajského soudu v Brně nabyl právní moci dne 22. 11. 2022. Žalovaný poté vydal nové rozhodnutí 20. 12. 2023, čj. OAM-568/ZA-ZA12-ZA04-R2-2022 (dále též jen „rozhodnutí o první žádosti“), kdy jako důvody žádosti žalobce o mezinárodní ochranu identifikoval (1) obavu z případných problémů v Rusku kvůli jeho účasti na protestu proti útoku na Ukrajinu konaném dne 27. 2. 2022 v Moskvě, (2) obavu o bezpečí z důvodu jeho sexuální orientace, a (3) obavu z mobilizace. Novým rozhodnutím žalovaný opět žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle žádného z relevantních ustanovení zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí žalobce již žalobu nepodal. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 1. 2024.

14. Svou aktuálně projednávanou, druhou (tj. opakovanou) žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce dne 16. 2. 2024 v Zastávce na předepsaném formuláři v ruském jazyce. Protože žalobce nedisponoval platným cestovním dokladem, poskytl správnímu orgánu čestné prohlášení o své totožnosti.
15. Z Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 22. 2. 2024 (č. l. 21–25 správního spisu) vyplynulo, že žalobce jako hlavní důvody své opakované žádosti o mezinárodní ochranu uvedl hned několik tvrzení. Zaprvé uvedl obavu, že by byl na sto procent mobilizován v Rusku do války, protože je vojákem v záloze, zadruhé uvedl, že je homosexuál, on i jeho partner jsou ruskou vládou považováni za extrémisty, protože patří k LGBT komunitě, za což může dostat trest 4-6 let odnětí svobody, zatřetí uvedl, že se předevčírem dozvěděl, že 14. 11. 2022 ministerstvo zdravotnictví Ruska dovolilo psychiatrům, psychologům a sexuologům udělovat nucenou konverzní léčbu proti homosexualitě a tento předpis vstoupil v platnost 1. 7. 2023, a začtvrté jako důvod uvedl zákon o konfiskaci a trestním stíhání za „fejky“ (sdílené příspěvky na sociálních sítích) o válce na Ukrajině, k čemuž uvedl též příklad jedné důchodkyně, která byla uvězněna na 5,5 roku za repost článku o tom, co ruská armáda ve skutečnosti na Ukrajině dělá. K dalším důvodům podání své žádosti uvedl, že celkové postoje Ruska vůči Ukrajině, ale i vůči všem státům, jsou pro něj nepřijatelné, např. i podpora hnutí Hammás.
16. Vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o opakovanou žádost, byl žalobce v průběhu pohovoru k žádosti výslovně dotázán, zdali uvedl výše popsané skutečnosti v rámci řízení o předchozí žádosti. Stran příspěvků na sociálních sítích uvedl, že je v rámci předchozího řízení neuvedl, neboť prý na to nebyl dotázán. Tvrdil, že byl dotázán pouze na psaní těchto článků, ale ne na jejich publikování, přičemž žalobce tyto články pouze publikoval (tedy repostoval, sdílel a jinak používal veřejně přístupné články). Publikovat začal, když byl v Chorvatsku v květnu 2022 a přestal 8. 2. 2024, kdy uzavřel své profily na Facebooku a Instagramu. Co se mobilizace týče, odkázal na nový příkaz ruského ministerstva obrany povolávat brance až do 60 let věku. Žalobci je 46 let, do této kategorie tedy spadá. Dále tvrdil, že povolán může být na základě pouhého e-mailu, a to dle federálního zákona č. 127, jenž vstoupil v platnost 14. 4. 2023. Ohledně nucené sexuologické léčby tvrdil, že se o ní dozvěděl teprve nedávno z BBC, tento článek přislíbil zaslat správnímu orgánu. Stran zákona o konfiskaci uvedl, že se jedná o dodatky k zákonu o tzv. „fejcích“ (příspěvcích publikovaných na internetu, jež poškozují Rusko), na jejichž základě je možné uložit vysoký peněžitý trest, odnětí svobody 5-12 let a zkonfiskovat majetek jak obviněného z těchto „fejků“, tak i jeho příbuzných. Žalobce se toho obával kvůli svému publikování na internetu, nevěděl, kdo všechno jeho příspěvky četl a kdo ho může udat, či přidat k tomu screenshoty. Ruskému soudu to takto Shodu s prvopisem provedla S. K.

stačí. Tyto skutečnosti se žalobce rovněž dozvěděl z médií – RBK, a přislíbil, že zdroj přepošle správnímu orgánu. Co se postavení LGBT komunity v jeho vlasti týče, žalobce uvedl, že je tam považována za extremistickou, což plyne z ruského trestního zákoníku. Za všechny uvedl příklad postupu vůči dívce s duhovými náušnicemi. Dále uvedl, že měl kvůli své sexuální orientaci konflikty v práci, jeho partner byl z těchto důvodů napaden, přičemž státní orgány oznámení o napadení nepřijaly. Veřejně tak svůj vztah nedávali najevo, neangažovali se v LGBT komunitě, žili v ústraní a předstírali, že jsou bratřanci. Žádné další skutečnosti neuvedl s tím, že vše hlavní již řekl.

17. Ve správním spisu je dále založeno několik článků, které žalobce doložil v ruském jazyce, jejichž překlad do českého jazyka nebyl opatřen, a dále v jazyce českém (č. l. 26-56 správního spisu). Tyto podklady však žalovaný nezahrnul do podkladů pro své rozhodnutí, neboť neobsahovaly nové skutečnosti, které by nebyly známy již v řízení o první žádosti žalobce.
18. Dne 25. 3. 2024 žalobce žalovanému zaslal českou verzi internetového článku z portálu Deutsche Welle (www.dw.com) ze dne 22. 3. 2024 s názvem „*V Rusku bylo „mezinárodní hnutí LGBT“ označeno za teroristy*“, a dále z www.rtv.com ze dne 23. 3. 2024 „*LGBT* byly přidány na seznam teroristických a extremistických organizací v Rusku*“.
19. Předtím, než žalovaný vydal napadené rozhodnutí, opakovaně, celkem čtyřikrát, prodloužil lhůtu k vydání rozhodnutí, a to vyrozuměním ze dne 13. 8. 2024 (č. l. 76) do 11. 5. 2024, ze dne 10. 12. 2024 (č. l. 78) do 22. 2. 2025, a ze dne 21. 2. 2025 (č. l. 80) do 22. 5. 2025, vždy z důvodu zvýšeného počtu prioritně posuzovaných žádostí o mezinárodní ochranu občanů Ukrajiny, a dále ze dne 23. 5. 2025 (č. l. 117) do 22. 8. 2025 z důvodu, že správní orgán dokončil shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí, s nimiž bude mít žalobce možnost se seznámit dne 11. 6. 2025.
20. Vyrozuměním ze dne 21. 5. 2025 (č. l. 115) byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Z protokolu o seznámení se s podklady ze dne 11. 6. 2025 (č. l. 118), vyplynulo, že žalovaný kromě opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, poskytnutí údajů k žádosti ze dne 22. 2. 2024 a relevantních částí spisu o předchozí žádosti žalobce shromáždil následující podklady pro své rozhodnutí: (i) Informace OAMP – Ruská federace – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 15. 4. 2025, (ii) Informace OAMP – Ruská federace – Základní vojenská služba, náhradní civilní služba ze dne 28. 1. 2025, a (iii) Informace OAMP – Ruská federace – Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí. Kontrola sociálních sítí, prověrky na hranicích, situace mobilizovaných, ze dne 25. 2. 2025. Dále jsou ve správním spisu založena výše zmíněná rozhodnutí žalovaného a rozsudek Krajského soudu v Brně. Současně byla k výslovné žádosti zástupce žalobce stanovena lhůta k písemnému vyjádření k těmto podkladům do 25. 6. 2025. Žalobce posléze pouze stručně reagoval vyjádřením ze dne 5. 7. 2025, v němž požadoval výslech svého partnera za účelem prokázání své homosexuality a z toho vyplývajících obav z pronásledování v zemi svého původu v případě nuceného vycestování.
21. Následně žalovaný vydal dne 11. 9. 2025 napadené rozhodnutí. K jeho převzetí byl žalobce předvolán ze dne 11. 9. 2025 vyzván na den 16. 10. 2025. Z úředního záznamu ze dne 16. 10. 2025 (č. l. 143) však vyplynulo, že žalobce se k převzetí rozhodnutí nedostavil, zásilka

Shodu s prvopisem provedla S. K.

s předvoláním byla žalovanému vrácena s poznámkou, že žalobce si ji v úložné době nevyzvedl. Napadené rozhodnutí tak nabylo právní moci téhož dne, tj. 16. 10. 2025.

22. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
23. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*
24. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu *[j]e-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.*
25. Podle § 11a odst. 1 téhož zákona *[p]odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které*
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a*
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
26. Podle § 25 písm. i) citovaného zákona *[ř]ízení se dále zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*
27. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, *[n]evyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*
28. V daném případě žalobce brojí proti rozhodnutí, kterým bylo o jeho žádosti rozhodnuto jako o nepřipustné, a z toho důvodu žalovaný řízení o žádosti zastavil. Tato skutečnost má vliv na rozsah přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, neboť v těchto případech se soud nemůže zabývat věcným posouzením samotné žádosti o mezinárodní ochranu, ale toliko splněním podmínek pro zastavení řízení (viz např. rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2011, čj. 7 Azs 28/2011-74, k této otázce ve vztahu k tehdejšímu znění cit. ustanovení). Z citovaného rozsudku NSS pak plyne, že žalovaný se důvody uváděné žadateli zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést. Uvedené závěry zcela dopadají i na nyní posuzovanou věc.
29. Po konfrontaci žalobních námitek s obsahem správního spisu a s obsahem napadeného rozhodnutí, soud dospěl k závěru, že nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o mezinárodní ochranu, neboť žalobce ve své opakované žádosti uvedl nové skutečnosti, o kterých v době své první žádosti bez vlastního zavinění nevěděl, a které svědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. K tomu soud uvádí následující.
30. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce podal dne 16. 2. 2024 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jak vyplynulo z obsahu správního spisu, není též pochyb, že žalobce v řízeních o obou žádostech uváděl stejné základní důvody pro jejich podání, tj. Shodu s prvopisem provedla S. K.

(i) obavy z nebezpečí ve vlasti pro svou účast na protestním mítinku dne 27. 2. 2022 v Moskvě, (ii) menšinovou sexuální orientaci, (iii) a obavy z mobilizace do armády.

31. V opakované žádosti však nově k obavám vyvolaným v souvislosti s jeho účastí na protestním mítinku uvedl, že na svých sociálních sítích sdílel protiruské příspěvky a v jeho vlasti platí zákon, na základě kterého by za tuto činnost mohl být trestně stíhán a potrestán trestem odnětí svobody, jakož i konfiskací majetku, ke své sexuální orientaci uvedl, že se dozvěděl o nové legislativě zaměřené proti LGBT komunitě, zejména o nucené konverzní léčbě homosexuality a o označování LGBT komunity za extremistickou s trestněprávními následky spočívajícími v možnosti uložit několikaletý trest odnětí svobody, a k obavám ze své mobilizace, kterou uvedl na prvním místě důvodů své opakované žádosti, doplnil, že je vojákem v záloze a takové osoby mohou být mobilizovány až do věku 60 let, protože by byl v případě svého návratu zcela jistě mobilizován.
32. Cílem § 10a písm. e) zákona o azylu je postihnout případy opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany podávaných ze stejných důvodů jako žádosti předchozí. Opakované žádosti tak nejdříve podléhají předběžnému posouzení, kdy je posuzováno, zda opakovaná žádost obsahuje nové skutečnosti či zjištění, které významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za uprchlíka ve smyslu evropských předpisů, zejména ve smyslu směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany. Ze znění citovaného ustanovení zákona o azylu lze přitom dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost ve smyslu shora uvedeném věcně projednat:
 1. je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění;
 2. musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení.
33. Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli *jakékoli* nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Smyslem a účelem § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak ve výsledku je umožnit správnímu orgánu, aby za splnění zákonem stanovených podmínek nemusel meritorně projednávat opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stanovené podmínky mají garantovat, že správní orgán bude povinen věcně přezkoumat jen ty opakované žádosti, které mají určitou přidanou hodnotu, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předcházející, a na druhé straně rovněž mají zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65, nebo ze dne 27. 3. 2020, čj. 5 Azs 325/2019-16, č. 4012/2020 Sb. NSS, bod 17). **Opakovaná žádost tudíž neslouží k doplňování předchozí žádosti ani ke zhojení nevyužití opravných prostředků proti meritornímu přezkoumání.** Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „*kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté*“ (viz již citovaný rozsudek NSS čj. 9 Azs 5/2009-65, shodně viz usnesení NSS ze dne 31. 10. 2024, čj. 4 Azs 180/2024-43 body [14] a [15]). Shodu s prvopisem provedla S. K.

34. Naopak, pokud žalovaný dospěje k názoru, že opakovaná žádost o mezinárodní ochranu je nepřipustná, z odůvodnění takového rozhodnutí musí vyplývat, že „1) *žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany*“ (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS).
35. K novému tvrzení o aktivitách na sociálních sítích, resp. sdílení protestních příspěvků na síti Facebook a Instagram, a k obavám z možného přísného potrestání či z možné konfiskace majetku se vyjádřil žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí. Žalovaný nepovažoval tato nová tvrzení za *novou skutečnost* v smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, neboť byť je žalobce v rámci své první žádosti neuvedl, nic mu v tom nebránilo, samotná protestní aktivita žalobce proti válce na Ukrajině přitom nebyla v předchozím řízení shledána azylově relevantní, a to ani Krajským soudem v Brně v jeho zrušujícím rozsudku týkajícím se žalobce (viz bod 12. výše). Soud se s tímto hodnocením jednoznačně ztotožnil se žalovaným. Žalobce se při pohovoru k aktuální žádosti bránil tvrzením, že na sdílení příspěvků nebyl v předchozím řízení výslovně dotazován, naopak, byl dotazován pouze ve vztahu k jejich tvoření (psaní), což on sám nedělal. Taková argumentace však v daném kontextu nemůže obstát, žalobce byl povinen v rámci řízení o žádosti o mezinárodní ochranu uvést všechny rozhodné skutečnosti napoprvé, o čemž byl jednoznačně poučen a byl na to opakovaně dotazován žalovaným. Soudu tak není zřejmé, proč by žalobce skutečnost o (být „pouhém“) sdílení protestních příspěvků na sociálních sítích zamlčel nebo neuvedl, pokud by mohla svědčit v jeho prospěch při posuzování jeho první žádosti a ve vztahu k jeho protiruským postojům. Žalobce však tak učinil až ve své druhé žádosti podané měsíc poté, co nabylo právní moci zamítavé rozhodnutí o jeho první žádosti, a patrně až v reakci na jeho odůvodnění (žalovaný v uvedeném rozhodnutí na str. 7 v prvním odstavci totiž výslovně konstatoval, že žalobce nebyl na sociálních sítích aktivní). Ani dle názoru soudu jej nelze považovat za novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, neboť je-li skutečně pravdou, že žalobce sdílel protiruské příspěvky na sociálních sítích Facebook a Instagram v období od května 2022 do února 2024, byla mu tato skutečnost nepochybně známá v době první žádosti a žalobce ji jednoznačně mohl a měl uvést již v první žádosti. Pokud ji uváděl až nyní, nelze to považovat za nic víc než za pouhé doplnění první žádosti, resp. o snahu o zhojení nevyužití opravných prostředků proti meritornímu přezkoumání (viz bod 32. výše). Toto nové tvrzení se tak z pohledu soudu jeví spíše jako účelové s cílem zvýšit šance žalobce na meritorní přezkum jeho opakované žádosti o mezinárodní ochranu.
36. K novým tvrzením ohledně obav z mobilizace žalobce a jeho povolání na základě pouhého e-mailu žalovaný zaujal stanovisko na str. 5-6 napadeného rozhodnutí. Vycházel přitom z podkladů, které si v souvislosti s tímto důvodem opatřil (viz bod 19. výše) ze dne 28. 1. 2025 a 25. 2. 2025. Z těchto podkladů vyplynulo, že tzv. částečná mobilizace vyhlášena v září 2022 a formálně nikdy neukončena, se sice týkala výhradně rezervistů, tj. osob zařazených do tzv. rezerv, což je i případ žalobce, v roce 2023 ani v roce 2024 však nebyly

Shodu s prvopisem provedla S. K.

zdokumentovány žádné případy nově mobilizovaných. Případné sankce za neuposlechnutí povolávacího rozkazu během mobilizace či vyhýbání se mobilizaci nejsou v dosavadní právní úpravě považovány za trestný čin, ale jsou upraveny pouze v zákoníku o správních přestupcích (otázka č. 5 materiálu ze dne 28. 1. 2025), sankce jsou uvedeny v čl. 21.5 s trestem ve formě pokuty ve výši od 10 tis do 30 tis rublů (poznámka soudu: cca. 2.500-7.700 Kč). Odvody a povolávání probíhá dvakrát ročně pouze v souvislosti s výkonem základní vojenské služby pro osoby ve věku 18-30 let a týká se ročně 130 tis – 150 tis. osob ročně (viz otázka č. 1 materiálu ze dne 28. 1. 2025).

37. Dále je v těchto pokladech uvedeno, že předvolání k odvodu je doručováno písemně a proti podpisu adresáta. Proklamovaný systém elektronické vojenské evidence a elektronického předvolání k odvodové komisi měly být původně plně funkční již od 1. 11. 2024, podle dostupných zdrojů, které jsou blíže specifikovány, však tento systém není ani k lednu 2025 zcela zprovozněn a jeho plné zprovoznění, včetně elektronického předvolávání bylo odloženo, většina odvodových komisí tak vede vojenskou evidenci nadále v papírové formě. Během podzimních měsíců v roce 2024 bylo elektronické předvolání rozesíláno ve zkušebním režimu ve třech subjektech Ruské federace (Sachalin, Rjazaňská oblast a Marijsko), ani zde však nebylo elektronické předvolání pro adresáta právně závazné a mělo pouze informativní charakter (otázka č. 2 materiálu ze dne 28. 1. 2025). Z materiálu ze dne 25. 2. 2025 pak vyplynulo, že ruské úřady nemonitorují návraty ruských občanů ze zahraničí, pokud odjeli před nebo během tzv. částečné mobilizace na podzim 2022, resp. podle jednoho zdroje z anonymního e-mailového výzkumu k takové praxi nedochází od roku 2023. Ruské úřady se na takové osoby nezaměřují, neboť se spíše zaměřují na případy dezertérů, kteří čelí trestnímu řízení v nepřítomnosti a jsou těmito případy zahlceny. Osoby, které však nenarukovaly, typicky nečelí žádnému pronásledování i z toho důvodu, že neexistoval právní rámec, který by mohly úřady aplikovat.
38. Z uvedených podkladů tedy vyplývá, že tvrzené obavy žalobce jsou pro teď zcela nepodložené a nejsou zaznamenány případy, že by byly povolávány mobilizační zálohy či aktivní zálohy ruské armády. V současné době probíhají pouze odvody k výkonu základní vojenské služby, a to ve věkovém rozpětí 18-30 let, kterou již žalobce dle svých vlastních tvrzení vykonal a do uvedeného věkového rozpětí nespadá. Tvrzení žalobce ani obsah správního spisu přitom neobsahují žádné nové indicie o tom, že by žalobci byl povolávací rozkaz doručen nebo že by jeho doručení odmítl. V daném případě tak žalobce neuvedl v této souvislosti žádnou novou skutečnost, která by byla z pohledu mezinárodní ochrany relevantní, resp. v zemi původu žalobce nedošlo k takové změně poměrů, která by byla pro věc žalobce azylově relevantní. Tyto námitky jsou tedy také nedůvodné.
39. Ani nová tvrzení ve vztahu k obavám žalobce z pronásledování z důvodu odlišné sexuální orientace žalovaný na str. 6-7 napadeného rozhodnutí nepovažoval za tzv. nové skutečnosti. Pokud žalobce tvrdil, že tamní ministerstvo mělo odborníkům v sexuologii, psychologii a psychiatrii umožnit udělovat nucenou konverzní léčbu homosexuality prý od 14. 11. 2022 a příslušný právní předpis vstoupil v platnost údajně 1. 7. 2023, došlo k tomu evidentně ještě v průběhu řízení o první žádosti žalobce (rozhodnutí o první žádosti bylo vydáno dne 20. 12. 2023). Tato skutečnost tak dle žalovaného nebyla předmětem zkoumání v předchozím řízení v důsledku vlastního zavinění žalobce. Žalovaný též připomněl, že se

Shodu s prvopisem provedla S. K.

důvodu sexuální orientace žalobce věnoval „nestandardně pečlivě“ již v předchozím řízení, což potvrdil i Krajský soud v Brně ve svém zrušujícím rozsudku.

40. Soud k těmto tvrzením především uvádí, že žalobce v první žádosti o mezinárodní ochranu svou odlišnou sexuální orientaci výslovně jako důvod pro podání žádosti o mezinárodní ochranu neuváděl, byť o této skutečnosti otevřeně mluvil. Žalovaný však tuto skutečnost v rozhodnutích vydaných o první žádosti žalobce podrobně z hlediska podmínek pro přiznání mezinárodní ochrany přesto (a správně) hodnotil a ve vztahu k azylovému příběhu žalobce ji vyhodnotil jako azylově irelevantní. Jak již bylo uvedeno, s těmito závěry se ztotožnil Krajský soud v Brně, a ztotožňuje se s nimi i zdejší soud. Žalobce nebyl ve své zemi jakkoliv pronásledován ze strany státu pro svou odlišnou sexuální orientaci, byť se ve svém životě setkal s předsudky a výsměchy některých svých spolupracovníků; ty však nelze bez dalšího považovat za pronásledování ve smyslu azylového zákona a žalobce je ani sám nepovažoval za natolik zásadní, aby je jakkoliv řešil úřední cestou, sám uvedl, že to „pustil z hlavy“. K tomu soud ve shodě s žalovaným dodává, že v průběhu řízení o žádostech žalobce žalovaný nepochyboval o odlišné sexuální orientaci žalobce, považoval ji za dostatečně prokázanou či věrohodnou a takto s ní i pracoval. Nebylo tak potřeba tuto skutečnost jakkoliv dále prokazovat, např. výsledkem partnera žalobce, jak sám navrhoval. V tomto ohledu soud neshledal vadu postupu žalovaného v tom, že výslech žalobcova partnera neprovedl, přičemž tento svůj postup žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil.
41. Nyní však žalobce nově upozorňoval na zpřísnující se legislativu ve vztahu k LGBT komunitě, které se v případě svého návratu do vlasti obává a tato svá tvrzení dokládá též dvěma články z března 2024 (viz bod 17. výše). V této souvislosti se soud již neztotožnil s dílčím závěrem žalovaného, že tato skutečnost nebyla v předchozím řízení hodnocena vinou žalobce. Žalobce totiž jednoznačně vysvětlil, že v době řízení o jeho první žádosti o této legislativě nevěděl, byť již údajně existovala. Takové vysvětlení za daných konkrétních okolností případu však soud považuje za akceptovatelné a též v souladu s výše citovanou judikaturou NSS, čj. 7 Azs 28/2011-74 (bod 28. shora). Soud připomíná, že byť se žalobce v ČR hlásí k menšinové sexuální orientaci a k příslušnosti k LGBT komunitě, neznamená to, že musí mít absolutně dokonalý přehled o každém aktuálním legislativním počínu ve své vlasti v oblasti LGBT problematiky, natož v situaci, kdy v zemi prokazatelně nežije od května 2022. Žalobce dle dostupných informací není ani aktivistou, členem profilově zaměřené neziskové organizace, novinářem, či jinak definovaným odborníkem, do jehož předmětu zájmu nebo činnosti by sledování takové legislativní úpravy či vyhodnocování jejich dopadů výsostně spadalo, a z hlediska této jeho činnosti by mu tak měla být známá. Naopak, u žalobce jakožto v podstatě běžného občana Ruské federace, lze předpokládat, že takový dokonalý přehled mít nebude a o nové právní úpravě se bude dozvídat až s určitou časovou prodlevou (byť to nemá vliv na jeho případnou odpovědnost za její dodržování). Z tohoto důvodu soud považoval závěr žalovaného, že toto tvrzení není tzv. *novou skutečností*, za nesprávný, neboť nevědomost žalobce je v daném případě zcela omluvitelným důvodem, proč jí dosud neučinil předmětem zkoumání a ověřování ze strany žalovaného.
42. V návaznosti na uvedené soud musí konstatovat, že žalovaný k této problematice skutkový stav v zemi původu žalobce nijak blíže neověřoval a neaktualizoval, ani nezařadil a nehodnotil jako podklad pro své rozhodnutí články doložené žalobcem. Byť lze připustit, Shodu s prvopisem provedla S. K.

že v řízení o předchozí žádosti žalovaný shromáždil relativně aktuální podklady ve vztahu k postavení sexuálních menšin v zemi původu žalobce ze dne 28. 6. 2023 a ze dne 17. 4. 2023 (viz druhý odstavec na str. 7 rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2023), z nichž nevyplynulo systematické pronásledování každého člověka s menšinovou sexuální orientací, nově tvrzené zpřísnění legislativy ve vztahu k LGBT komunitě žalovaný dále neověřoval a do svého spisu za tímto účelem nezaložil ani žádný aktuálnější podklad, resp. jakýkoliv podklad týkající se otázky sexuálních menšin v zemi původu žalobce, z něhož by vyplynulo, že se situace této komunity, resp. menšiny, od vydání rozhodnutí o první žádosti (20. 12. 2023) podstatně nezměnila.

43. Žalovaný byl přitom povinen situaci hodnotit nejen zpětně, k období, kdy se žalobce nacházel ve své vlasti před svým vycestováním ze země, ale především i do budoucna, a tedy, zda by žalobci v souvislosti s tvrzeným důvodem hrozilo nebezpečí pronásledování po jeho návratu. To se však nestalo, a z tohoto důvodu tak soud konstatuje, že shromážděné podklady pro rozhodnutí neumožňují učinit závěr, že žalobci v zemi původu nehrozí nebezpečí z pronásledování nebo hrozba vážné újmy v souvislosti s jeho sexuální orientací, resp. že se situace pro sexuální menšiny v zemi původu žalobce nezhoršila natolik, že by odůvodňovala odlišné posouzení opakované žádosti, než které se žalobci dostalo. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.
44. Žalobce též namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelným je především takové rozhodnutí správního orgánu, z něhož nelze seznat důvody rozhodnutí, tj. zejména z čeho správní orgán vycházel, jak o věci uvažoval, a jaké závěry ze zjištěného skutkového a právního stavu dovodil, tj. když „z něj není patrný vztah mezi provedenými důkazy a předmětným skutkovým závěrem. Nejde přitom o pouhý formální nedostatek, ve kterém by případný [kasační] zásah měl jen akademický význam ve svých důsledcích vedoucí jen ke zbytečnému prodlužování soudního řízení.“ (viz např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III.ÚS 1836/13, ze dne 27. 2. 2014). Uvedenými nedostatky napadené rozhodnutí dle názoru soudu netrpí, byť neobsahuje dostatečnou argumentaci ve vztahu k důvodu pronásledování na základě odlišné sexuální orientace. To však nebylo zapříčiněno tím, že by se žalovaný opomněl k tomuto důvodu opakované žádosti vyjádřit, ale z důvodu, že neshromáždil dostatek relevantních podkladů, které by potvrdily nebo vyvrátily podstatnou změnu poměrů ve vztahu k LGBT komunitě a menšině v zemi původu žalobce, a které byl žalovaný ještě povinen do svého hodnocení zahrnout. Z odůvodnění žalovaného ve vztahu k tomuto důvodu žádosti žalobce však jasně vyplývá, z čeho žalovaný vycházel, jak o věci uvažoval, a jaké závěry ze zjištěného skutkového (být dle názoru soudu nedostatečně zjištěného) a právního stavu dovodil. Vztah mezi provedenými důkazy a předmětným skutkovým závěrem tak z něj je zcela jistě patrný. Námitka nepřezkoumatelnosti je proto nedůvodná.
45. Soud pro úplnost uvádí, že dne 30. 11. 2025 obdržel další návrh žalobce na přiznání odkladného účinku. Protože však soud o žalobě žalobce rozhodl přednostně a ve lhůtě pro rozhodnutí o návrhu na odkladný účinek (§ 73 odst. 4 s. ř. s.), již o tomto druhém návrhu samostatně nerozhodoval, neboť účinky takového rozhodnutí by trvaly jen do skončení řízení před soudem (§ 73 odst. 3 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem provedla S. K.

V. Závěr a náklady řízení

46. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů na základě ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 4 a 5 s. ř. s.). V dalším řízení žalovaný ověří postavení LGBT komunity, resp. osob s odlišnou sexuální orientací v zemi původu žalobce v konfrontaci s tvrzeními žalobce, opatří si k tomu dostatečné a aktuální podklady, které založí do spisu a ve světle těchto zjištění znovu posoudí opakovanou žádost žalobce z hlediska její přípustnosti.
47. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Náklady řízení žalobce, který měl ve věci plný úspěch, spočívaly v nákladech na právní zastoupení žalobce advokátem. Zástupce žalobce v řízení učinil celkem 2,5 úkonů právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) - převzetí a příprava právního zastoupení, podání žaloby a podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě společně se žalobou, kdy podání takového návrhu odpovídá 0,5 sazby za jeden úkon právní služby [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a odst. 2 písm. a) *per analogiam* advokátního tarifu]. Odměnu za druhý návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ze dne 30. 11. 2025 soud žalobci nepřiznal, neboť o jeho žalobě rozhodl před uplynutím lhůty pro vydání rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku. Odměna za jeden úkon právní služby v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí činí 4.620 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 5 advokátního tarifu *ve znění účinném od 1. 1. 2025*], celkem 11.550 Kč (2,5 x 4620), k čemuž je nutno dále přičíst náhradu hotových výdajů ve výši paušální částky 450 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem 1.125 Kč (2,5 x 450). Zástupce žalobce sice soudu nedoložil, že je plátcem DPH, soudu je však tato skutečnost známá z úřední činnosti a též ji ověřil ve veřejně dostupném registru plátců DPH, proto soud tuto odměnu a náhradu hotových výdajů zvýšil o 21 %, tedy o částku 2.662 Kč [0,21 x (11.550 + 1.125)]. Žalovaný je povinen žalobci prostřednictvím jeho zástupce zaplatit náhradu nákladů řízení v celkové částce 15.337 Kč (11.550 + 1.125 + 2.662) do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 22. prosince 2025

Shodu s prvopisem provedla S. K.

Mgr. Darina Michorová v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem provedla S. K.